Ştefan S. Gorovei

MIRON COSTIN: GENEALOGIE ŞI ISTORIE

În 1937, în al treilea volum al neprețuitelor sale *Documente bucovinene*, Teodor Bălan a publicat un rezumat de nouă rânduri al unui act din 24 ianuarie 1681, prin care „Divanul Moldovei certifică că frații Gabriel şi Basil Lukawiecki sunt boieri moldoveni". Din păcate, actul nu a stârnit editorului un interes prea mare, aşa încât micul text publicat a reprodus doar informațiile de natură istorică: „Moldova fusese colonizată cu romani de împ[ăratul] Traian. Alungați de Atila şi de tătari, romanii s-au retras în munți. Mai târziu, din munții Maramureşului a venit principele Dragoş, întemeind Moldova. Până la domnia lui Bogdan, fiul lui Ştefan cel Mare, Moldova a fost independentă. Frații Gabriel şi Basil Lukawiecki sunt nobili moldoveni, posedă satul Lucavăț pe Sirete, ținutul Sucevei"[1].

Frații Gavril şi Vasile Lucavețchi erau doi mici boieri din nordul Moldovei, intrați – ca mulți semeni de-ai lor – în oastea polonă. Regele Ioan Sobieski i-a trecut în rândul nobililor poloni[2] la 4 februarie 1676, odată cu alți moldoveni care îl slujeau[3]. Vasile, zis şi Vasilco, este strămoşul familiei bucovinene Vasilco sau Wassilko, recunoscută în rândul cavalerilor la 1788 şi al baronilor la 1855, o ramură căpătând în 1916 titlul contal[4]. Documentul despre care este vorba aici se găsea, în 1937, în arhiva contelui Gheorghe Wassilko.

Într-o primă formă, acest text a constituit comunicarea prezentată în şedința din 17 mai 2005 a Filialei Iaşi a Comisiei Naționale de Heraldică, Genealogie şi Sigilografie a Academiei Române.

[1] Teodor Bălan, *Documente bucovinene*, III, Cernăuți, 1937, p. 96–97.

[2] *Ibidem*, p. 96.

[3] În aceeaşi zi de 4 februarie 1676 au primit diplomele: Ştefan vodă Petriceicu împreună cu nepoții săi, Nicolae şi Iancu Hăjdău; Apostol Catargiu şi Adam Dahlke (?), vornici ai Moldovei (Constantin Rezachevici, *Privilegii de indigenat polon acordate locuitorilor din Țările Române*, în RdI, 28, 1975, 7, p. 1098), precum şi armaşul Gheorghe Hăjdău şi hatmanul Grigore Hăbăşescu – Costin Feneşan, *Diplomele de indigenat polon ale boierilor moldoveni Grigore Hăbăşescu şi Gheorghe Hâjdău*, în ArhGen, IV (IX), 1997, 3–4, p. 93–107. Tot atunci a primit diploma şi Ioan Calmuțchi, înaintaşul familiei cu acelaşi nume [traducere germană în *Fondul „Sever Zotta"*, dosar 46, f. 21r–22v; tradusă şi comentată de Andi-Marius Daşchievici, *Diploma de indigenat polon a familiei Calmuski*, în ArhGen, VII (XII), 2000, 1–4, p. 123–128]. Înregistrările valorificate de d-l Constantin Rezachevici nu menționează nici pe armaşul Gheorghe Hăjdău, nici pe oşteanul Ioan Calmuțchi (Kalmuski), nici pe frații Lucavețchi, ceea ce arată că au fost mai mulți boieri moldoveni care au primit, atunci, aceeaşi răsplată regală.

[4] Traian Larionescu, *Familii vechi bucovinene*, în „Arhiva Genealogică Română", I, 1944, p. 22, n. 22.

LR, LX, nr. 1, p. 77–85, Bucureşti, 2011

BDD-A521 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 20:56:24 UTC)

Editorul a notat doar următoarele detalii arhivistice: „Semnează, î[ntre] a[lții], Dosoftei mitropolit şi Miron Costin, mare log[ofăt] al Moldovei. Original polon, scris cu caractere cursive, probabil de însuşi Miron Costin, pecetea Mitropoliei Moldovei. Boierii semnează cu litere cirilice, afară de Miron Costin şi Drăguțescul, care scriu cu litere latine”[5].

În chip ciudat, înscrierea unor informații de natură istorică aşa de erudite într-un atestat de boierie aşa de timpuriu, semnat de doi mari cărturari ai Moldovei veacului XVII, nu a provocat interesul nimănui, nici măcar al acelora preocupați de scrisul ori de ideile politice ale lui Miron Costin.

În 1975, documentul a fost din nou semnalat istoricilor români, cu mai multe detalii şi cu un extras mai amplu din textul său („expunerea de motive”), după traducerea aflată în arhiva lui Sever Zotta, păstrată în (pe atunci) Arhivele Centrale din Direcția Generală a Arhivelor Statului. Dintre boierii emitenți, s-au mai dat, cu acest prilej, numele lui Neculai Racoviță fost mare logofăt, al hatmanului [Alexandru] Buhuş şi al lui [Ionaşco] Balş [fost] mare vornic[6].

Iată traducerea aflată în arhiva lui Sever Zotta:

> „Precum toate împărățiile, regatele şi principatele au drepturile lor de la origine, tot astfel şi Țara Moldova a fost mai întâi colonizată de Traian, împăratul romanilor, după scoaterea dacilor, cu popor adevărat roman; şi după ce acest popor roman, adus de împăratul Traian, fusese gonit de Atila şi tătari în munții Ardealului, s-a întors principele Dragoş cu poporul său din Maramureş iarăşi înapoi, de la munte până la Marea Neagră. De la acest întâi principe până la principele Bogdan, fiul principelui Ştefan cel Mare, poporul era independent şi trăia din puterile sale proprii, *equestri ordine*, şi există până azi, deşi mai sărman şi mai slab, cu tot acelaşi nume, cu curtea de la care purced toate dregătoriile şi boieriile. *Ex eo equestri ordine*, dăm mărturia noastră că domnii Gavril şi Vasile Lucavieţchi sunt adevărați nobili ai acestei țări şi după cum acest neam şi moştenire a străbunilor, bunilor şi părinților lor, ne este cunoscut, adevărați posesori şi proprietari în satul Lucavăț pe Siretul de Sus, din ținutul Sucevei, care sat este numit după numele lor, şi este adevărata lor proprietate; ei sunt urmaşii lui Şerbiță Lucaveţchi, nepoții lui Andrei Lucaveţchi, înrudiți cu alte familii, cu Isareştii, Goianeştii, Pestreştii[7] şi Cucoraneştii, din care familii precum şi din familia lor au fost străbunii lor investiți cu boieriile de logofăt, pârcălab şi sulger. Dar deoarece acum ei sunt în serviciul Majestății Sale şi nu fiecare poate să ştie descendența lor, dăm noi, întreg divanul Măriei

[5] Teodor Bălan, *op. cit.*, p. 97.
[6] CDM, S.1, Bucureşti, 1975, p. 303, nr. 960.
[7] Lectură incertă: *Pestrawami* ?!

BDD-A521 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 20:56:24 UTC)

> Sale, Ioan Duca v[oie]v[od], din mila lui Dumnezeu domn Țării Moldovei, această mărturie şi spre întărirea acestora punem iscălitura noastră şi peceţile noastre. Dat în Iaşi..."[8].

Este, foarte probabil, cel mai vechi atestat de acest fel eliberat de sfatul domnesc al Moldovei, în frunte cu marele logofăt şi cu mitropolitul țării. **Informațiile istorice din introducere îl indică pe Miron Costin, cu destulă probabilitate, ca autor al textului**; redactarea în limba polonă şi observația lui Teodor Bălan că actul a fost scris, probabil, de marele logofăt, întăresc această supoziție. Îl vedem, astfel, pe cărturarul moldovean legând istoria țării de istoria unor neamuri de mici boieri moldoveni, de autentică noblețe autohtonă înainte de a deveni nobili şi indigeni ai regatului polon[9]. La 1681, Miron Costin încheiase de mult redactarea *Cronicii polone* (1677), în care istoria veche a Moldovei este înfățişată cu aceleaşi mândre repere pe care le-a însemnat şi în atestatul fraților Lucavețchi: împăratul Traian, Atila, Dragoş vodă şi Bogdan al III-lea, „care cel dintâi a luat steag de la Poarta turcească şi a stabilit haraciul, să dea Dumnezeu ca să nu mai ajungă să-l mai ia şi ca Dumnezeu să hărăzească altă soartă acestei țări, sau să piară înainte de sfârşitul veacurilor noastre"[10].

Fraţii Lucavețchi nu aparţineau *marii* boierimi a Moldovei, totuşi înaintaşii ei urcau până în vremea lui Alexandru cel Bun. La 16 februarie 1428, Iurie, Cozma şi Motruna, fiii lui Stan Lucaveț, împreună cu Simeon, Costea, Dieniş şi Şandru, fiii lui Şerbco, au primit – pentru „dreapta şi credincioasa lor slujbă" – satele Lucavăț şi Pancăuți pe Siret[11]. În 1879, acest document se afla „în posesia lui C. Vasilco din Bucovina"[12], urmaşul lui Vasile Lucavețchi de la 1681. Este foarte posibil că Şerbiță Lucavețchi, arătat la 1681 ca strămoş al celor doi frați, să fie tocmai acel Şerbco, ai cărui fii au fost beneficiarii întăririi domneşti din 1428. Continuitatea genealogică este mai presus de orice îndoială, după cum învederează un document din 1667, prin care Iliaş vodă Alexandru întăreşte urmaşilor lui Stan din Lucavăț şi ai lui Şerbco cele două sate pe care le stăpâneau „din uric de întăritură de la Alexandru vodă cel Bătrân"; confirmarea a fost dată lui „Vasilie Căzăcel şi fraților lui, Nicolae şi Constantin, feciorii lui Gligorie Căzacul şi săminției lor, lui

[8] Direcția Arhivelor Naționale Istorice Centrale, Bucureşti, *Fond personal „Sever Zotta"*, dosar 71, f. 4v–5. Pe fotocopiile primite nu se află menționate semnăturile.

[9] De altminteri, însăşi atribuirea indigenatului polon este o mărturie a stării nobile a celor în cauză: „Indigenatul se acorda numai străinilor de *origine nobilă*, conferind acestora toate drepturile de cetățeni şi de nobili în Polonia…" – Constantin Rezachevici, *Indigenatul polon – o formă însemnată de integrare a nobilimii româneşti în cea europeană în Evul Mediu*, în ArhGen, III (VIII), 1996, 3–4, p. 207.

[10] Miron Costin, *Opere*, ed. P. P. Panaitescu, Bucureşti, 1958, p. 207.

[11] DRH, A. *Moldova*, I (1384–1448), volum întocmit de C. Cihodaru, I. Caproşu şi L. Şimanschi, Bucureşti, 1975, p. 102–104, nr. 70.

[12] *Ibidem*, p. 104.

BDD-A521 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 20:56:24 UTC)

Dumitraşco, feciorul lui Costea, şi altor săminţii a lor, care vor mai hi”[13]. Vasile Căzăcel este unul dintre beneficiarii atestatului de la 1681.

Nu insist asupra interesului genealogic al informaţiilor despre descendenţa lui Stan din Lucavăţ, împărţită în cel puţin trei ramuri cu destine diferite – Vasilco (existentă încă), Cheşco (coborâtoare din Constantin, fratele lui Vasile Căzăcel şi stinsă la începutul veacului XX, cu regina Natalia a Serbiei)[14] şi Lukawiecki[15] – şi nici asupra istoriei acestor familii. Asupra documentului din 1681 se concentrează, acum, atenţia noastră. Povestea pe care el o spune poate să pară aşa de insolită, încât să cheme la prudenţă cu privire la însăşi autenticitatea lui !

Însă în pregătirea textului de faţă, am avut bucuria şi emoţia de a primi imagini ale acestui document: mi le-a pus la dispoziţie, cu o amabilitate pentru care îi exprim şi aici toată gratitudinea, d-l Alexander Graf Wassilko von Serecki, în a cărui păstrare se află documentul, un adevărat *unicum* în diplomatica Moldovei medievale.

Alături de Mitropolitul Dosoftei şi de marele logofăt Miron Costin, semnează încă 14 boieri; identificarea a 12 dintre ei nu este supusă îndoielii[16]: **Nicolae Racoviţă biv logofăt**[17]; **Gavril Costache vel vornic** (al Ţării de Jos); (Grigore) **Ghenghea vel vornic** (al Ţării de Sus); (Alexandru) **Buhuş hatman**; **Tudosie Dubău vel spătar**[18]; (Ionaşco) **Balş biv vel vornic**; **Velicico Costin vel comis**[19]; **Ion Racoviţă vel paharnic**; **Pavel Contăş vel stolnic**[20]; **Savin Dimitraşcovici biv vel sulger**[21]; **Iliaş Drăguţescu** (*Eliasz Draguceskul*) **mare armaş**; **Gavril Brăescu biv vel jitnicer**[22].

[13] Alexandru Vitencu, *Documente moldoveneşti din Bucovina (Colecţia Ioan Baloşescul din Comareşti)*, extras din Anuarul LIV al „Liceului Real Ortodox” din Cernăuţi, 1929, p. 9, nr. I.

[14] G. Bezviconi, *Natalia Keşco, regina Serbiei*, în DTN, III, 1935, 17–20, p. 59–74.

[15] Informaţii adunate de regretata dr. Simone Koch, membră a Institutului Român de Genealogie şi Heraldică „Sever Zotta”, în arhiva Institutului.

[16] Semnăturile sunt descifrabile, iar identitatea este confirmată şi de Nicolae Stoicescu, *Dicţionar al marilor dregători din Ţara Românească şi Moldova. Sec. XIV–XVII*, Bucureşti, 1971.

[17] A deţinut marea logofeţie în 1677–1678 şi o va avea din nou în 1683–1685 (Nicolae Stoicescu, *op. cit.*, p. 431).

[18] După semnătura lui Tudosie Dubău, la extremitatea dreaptă a actului mai este o semnătură, care pare a fi a marelui medelnicer; în ianuarie 1681, titularul acestei dregătorii era Ilie Moţoc (Nicolae Stoicescu, *op. cit.*, p. 420).

[19] Între (Ionaşco) Balş şi Velicico Costin mai este o semnătură, greu de descifrat din cauza deteriorării documentului; pare a se citi „vist(iernic)”; dacă este a *marelui* vistiernic, avem de-a face cu Toderaşco Cantacuzino, (sau Toderaşco Iordache), titularul marii vistiernicii la 1681.

[20] Semnătura foarte clară elimină îndoiala marcată de Nicolae Stoicescu cu privire la identitatea celui care a deţinut marea stolnicie în 1676–1682 (Nicolae Stoicescu, *op. cit.*, p. 380, pune pe Ifrim Contăş, dar se întreabă: „el ?”). Acelaşi autor, însă, în acelaşi an, l-a trecut pe Pavel Contăş în lista marilor stolnici – cf. idem, *Lista marilor dregători ai Moldovei (sec. XIV–XVII)*, în AIIAI, VIII, 1971, p. 422.

[21] Cunoscut mai ales ca *Savin Zmucilă* şi cu dregătoria ultimă de *mare ban* (Savin banul), din familia Nacul-Stroici; fusese mare sluger în 1678–1679 (Nicolae Stoicescu, *Dicţionar al marilor dregători*, p. 456).

[22] Personaj cunoscut şi din cronici; a fost mare jitnicer în 1678–1679 (Nicolae Stoicescu, *op. cit.*, p. 354).

BDD-A521 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 20:56:24 UTC)

În afară de faptul că el aduce, după toate probabilităţile, un text redactat de Miron Costin[23] – şi care, prin urmare, va trebui integrat într-o viitoare ediţie a operelor cronicarului, la capitolul *scrisori* sau *varia* – documentul în cauză permite unele reflecţii de natură politică şi culturală.

Orientarea politică a lui Miron Costin a fost judecată, de unii cercetători, ca fiind motivată de „nestăvilitele sale ambiţii politice”[24] de om „prea ancorat în spaţiul dominat de interesele personale şi ale familiei sale, dar şi ale grupării boiereşti al cărui exponent era”[25]. Cred că judecata aceasta este prea aspră şi în chip evident subordonată modului de a gândi şi de a acţiona al contemporanilor noştri. Cronicarul era însufleţit de un ideal, faţă de care cei mai mulţi dintre contemporanii săi erau indiferenţi: „pământul acesta este frământat cu sângele moşilor şi strămoşilor noştri” este un îndemn în care numai o gândire perfidă poate separa „valoarea ideatică” de „motivaţia sa reală”[26]. Tânguirea sa în legătură cu independenţa pierdută a Moldovei şi starea neamului său, „mai sărman şi mai slab”, înscrisă într-un document emis de sfatul domnesc sub oblăduirea mitropolitului, arată mai degrabă fermitatea cu care Costin credea în îndreptăţirea opţiunilor sale politice, a modelului pentru care milita. Programul său politic se citeşte în rândurile de istorie din atestatul dat fraţilor Lucaveţchi: îl exprimă apelul la epoca de glorie cuprinsă între domniile lui Dragoş vodă şi Ştefan cel Mare, epocă eroică, în care „poporul era independent şi trăia din puterile sale proprii, *equestri ordine*”, adică organizat pe principiile unei cavaleríi militare (ceea ce, trebuie să recunoaştem, nu este foarte departe de ceea ce aduc la lumină cercetările şi interpretările mai noi de istorie socială[27]).

Această constatare, din domeniul gândirii politice, nu poate fi ruptă de o alta, din domeniul istoriei culturale. Trebuie să ne închipuim şedinţa sfatului domnesc în care Miron Costin a citit, în româneşte, textul atestatului. Ideile şi informaţiile pe care le cuprind scrierile lui Costin au fost, cu acest prilej, rostite cu voce tare, în plenul acestui organism de conducere a ţării, în prezenţa unor oameni despre care ştim că erau interesaţi de istorie, precum mitropolitul Dosoftei şi hatmanul Alexandru Buhuş, probabil şi Neculai Racoviţă fostul logofăt mare, al cărui fiu, Ioniţă comisul, a stăpânit manuscrisul letopiseţului lui Ureche şi l-a pus (în anii 1669–1673)

[23] Scriitorul actului nu pare a fi, însă, marele logofăt, cum a crezut T. Bălan (*op. cit.*, p. 97; v. mai sus). Bănuielile s-ar putea îndrepta, mai degrabă, spre celălalt boier care semnează cu litere latine, Iliaş Drăguţescul.

[24] Veniamin Ciobanu, *Miron Costin şi „modelul polonez” (Schiţă de portret politic)*, în AIIX, XXX, 1993, p.396, cu trimitere la Enache Puiu, *Viaţa şi opera lui Miron Costin*, Bucureşti, 1975, p. 72 şi urm.

[25] Veniamin Ciobanu, *op. cit.*, p. 394.

[26] *Ibidem*, p. 395.

[27] Chiar dacă această realitate este încă greu asimilată de istoricii români, obişnuiţi cu clişee a căror existenţă este, în parte, anterioară istoriografiei din anii regimului comunist.

BDD-A521 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 20:56:24 UTC)

la dispoziția controversatului autor al *Istoriei Țării Rumâneşti*, care îl va caracteriza drept un „om de cinste şi de socotință”[28]. Se poate deduce, astfel, că respectivele idei şi informații au putut să aibă o anumită răspândire printre boierii moldoveni, devenind accesibile nu numai prin lecturi, dar şi prin astfel de discuții.

Atestatul din 1681 sugerează, de asemenea, că în discuțiile care au precedat emiterea lui s-au amestecat politica, istoria şi genealogia: apelul la alte familii, precum „Isăreştii, Goianeştii, Pestreştii [?] şi Cucoraneştii[29], din care familii precum şi din familia lor au fost străbunii lor investiți cu boieriile de logofăt, pârcălab şi sulger” dovedeşte existența unei mici anchete premergătoare. Necesitatea unui asemenea act este explicată prin faptul că cei doi frați se aflau în serviciul regelui Sobieski, într-o țară unde „nu fiecare poate să ştie descendența lor”[30] din strămoşi socotiți nobili în Moldova.

Şi atunci, este cu atât mai important şi emoționant de constatat că un istoric precum Miron Costin se arată preocupat nu numai de istoria mare, a țării, dar şi de istoria unor neamuri. În această ordine de idei, atestatul din 1681 îl indică pe Costin drept cel dintâi moldovean interesat de genealogie – de strămoşii altora şi altfel decât numai în legătură cu stăpânirea pământului.

ABREVIERI

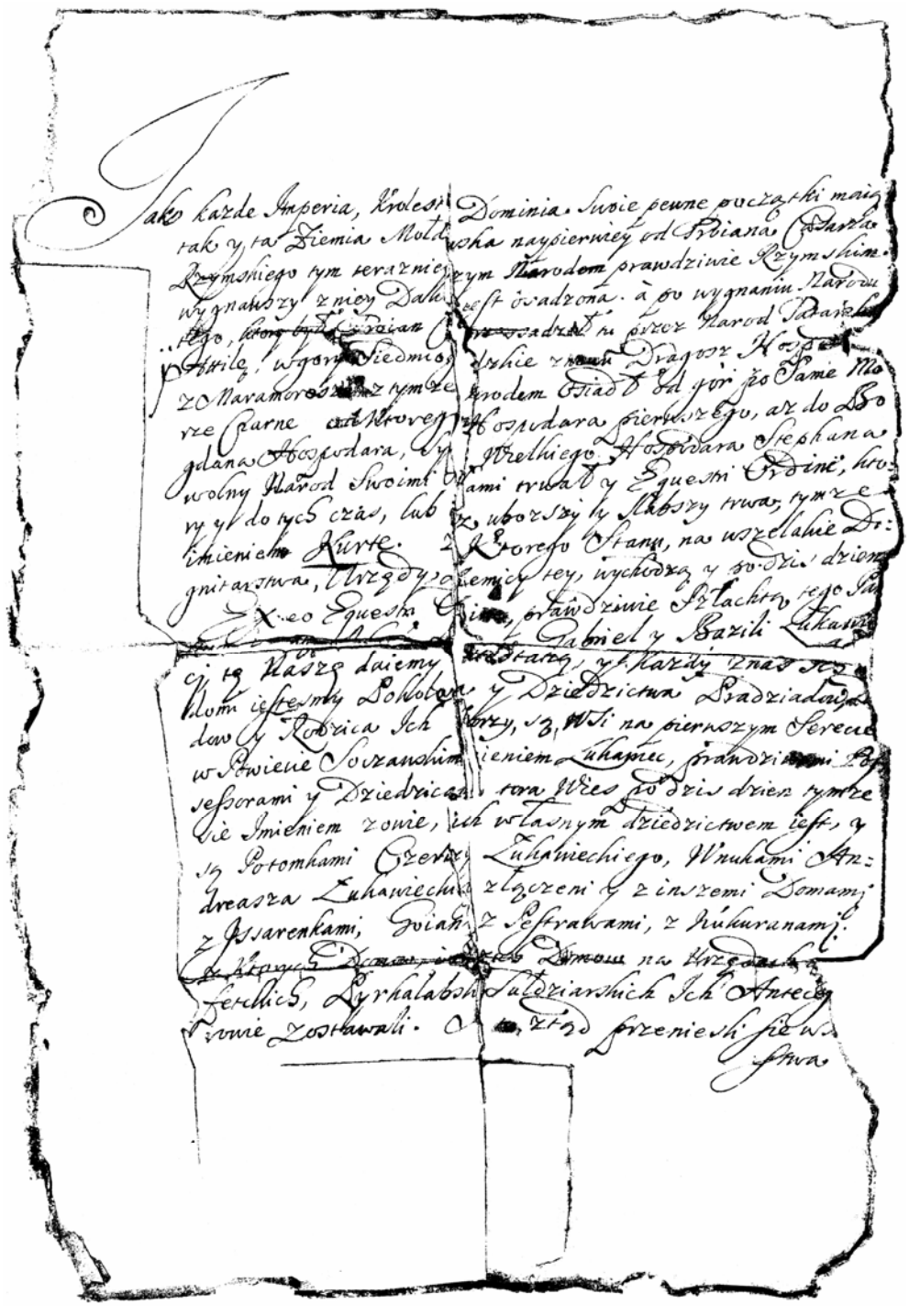
AIIAI	=	Anuarul Institutului de Istorie şi Arheologie „A. D. Xenopol”.
AIIX	=	Anuarul Institutului de Istorie „A. D. Xenopol”.
ArhGen	=	Arhiva Genealogică.
CDM, S.	=	Catalogul documentelor moldoveneşti din Direcția Arhivelor Centrale, Supliment.
DRH	=	Documenta Romaniae Historica.
DTN	=	Din trecutul nostru.
RdI	=	Revista de Istorie.

[28] ***Istoriia Țărâi Rumâneşti*** *atribuită stolnicului* ***Constantin Cantacuzino***, ediție critică, studiu filologic, studiu lingvistic, glosar şi indice de nume proprii de Otilia Dragomir, Bucureşti, 2006, p. 178. Cu privire la controversata problemă a paternității acestei opere, v. N.A. Ursu, *Paternitatea* ***Istoriei Țărîi Rumâneşti*** *atribuită stolnicului Constantin Cantacuzino. Studiu filologic*, Iaşi, 2009 (la p. 239–248 – observații pe marginea ediției din 2006, citată mai sus).

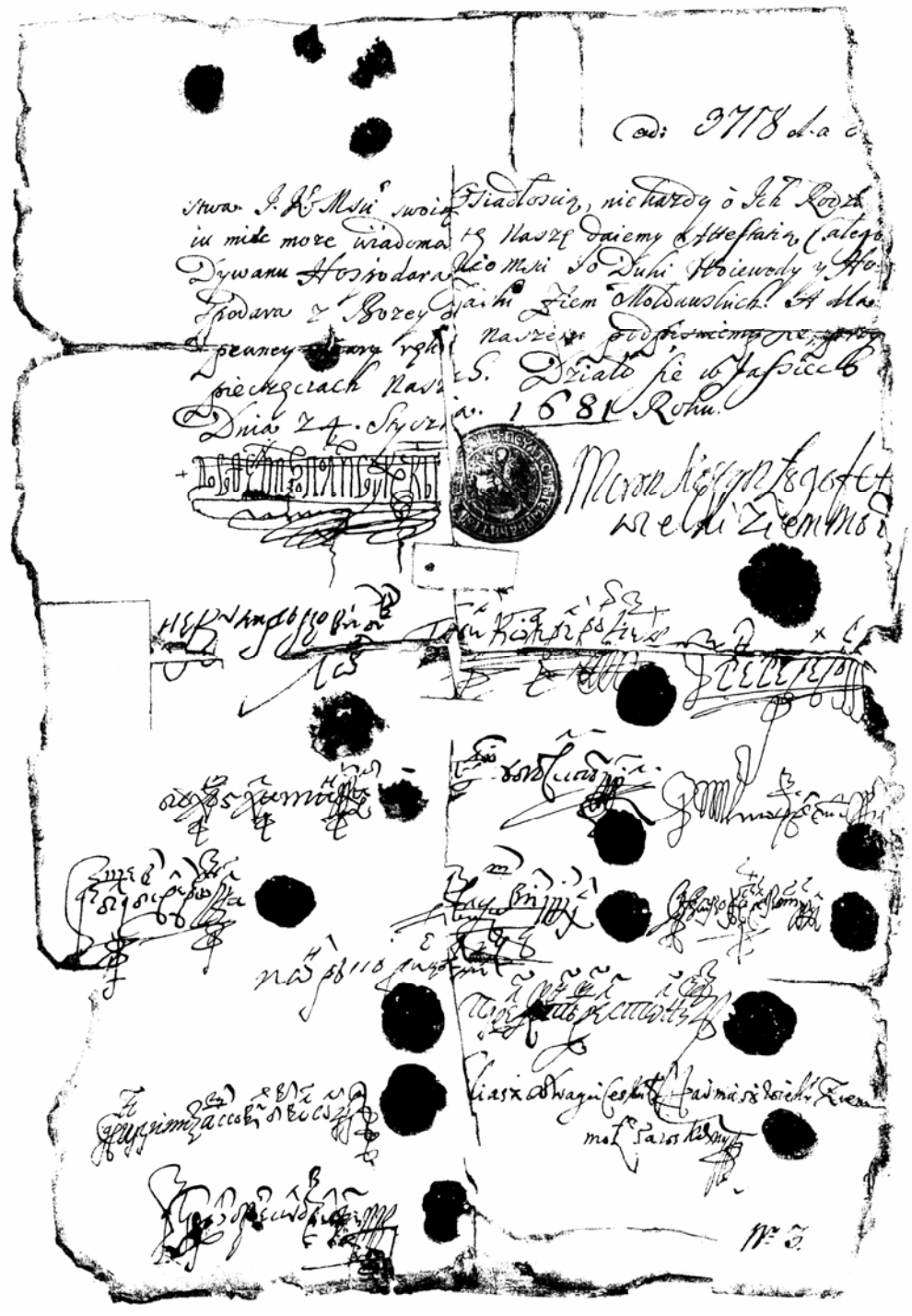
[29] Cucorăneştii, Goianeştii şi Isăreştii sunt cunoscuți între familiile boiereşti bucovinene, legitimate sub stăpânirea austriacă la 1789, 1788 şi, respectiv, 1792 (Traian Larionescul, *op. cit.*, p. 19–20). Nu pot identifica, acum, cea de-a patra familie. Oricum, cred că toate erau înrudite cu beneficiarii atestatului şi împărtăşeau aceeaşi orientare filopolonă.

[30] Dintr-o necesitate de aceeaşi natură s-a aşezat şi Dimitrie Cantemir să scrie „liber genealogiae moldavicae nobilitatis”, azi pierdută sau negăsită încă.

BDD-A521 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 20:56:24 UTC)

BDD-A521 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 20:56:24 UTC)

BDD-A521 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 20:56:24 UTC)

MIRON COSTIN – GÉNÉALOGIE ET HISTOIRE

(Résumé)

Le 24 janvier 1681, plusieurs membres du Conseil Princier de Moldavie et autres boyards moldaves, le métropolite (Dosoftei) et le grand chancelier (le chroniqueur Miron Costin) en tête, signaient un document pour attester que les frères Gabriel et Basile Lukawiecki appartenaient vraiment à la noblesse moldave par leurs ancêtres et par leur propriété dont ils portaient le nom. Ce témoignage était nécessaire aux frères Lukawiecki pour faire connaître leur état noble en Pologne, dont le roi (Jean III Sobieski) leur avait accordé en 1676 l'indigénat.

Connu jusque maintenant seulement par l'intermédiaire des résumés publiés en 1937 et en 1975, ce document se trouve aujourd'hui en possession de M. Alexander Graf Wassilko von Serecki (descendant direct de Basile Lukawiecki), qui a bien voulu nous envoyer une photocopie (reproduite à la fin de l'article). Le texte de ce document, écrit en polonais, commence par une courte évocation de l'histoire roumaine, avec des détails qu'on retrouve dans l'œuvre historique de Miron Costin. Bien connu pour ses options philopolones, lui-même né noble et indigène polonais, ce grand lettré moldave du XVIIe siècle semble être l'auteur de ce document, qui atteste d'une manière inattendue son intérêt pour l'histoire des familles.

Cuvinte-cheie: boieri, nobili, indigenat, Moldova, Polonia, familia Vasilco (Wassilko), Miron Costin.

Mots-clés: boyards, nobles, naturalisation, Moldavie, Pologne, famille Vasilco (Wassilko), Miron Costin.

Universitatea „Alexandru Ioan-Cuza",
Iaşi, Bulevardul Carol I, nr. 11

BDD-A521 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 20:56:24 UTC)